

ניתוח פלסטי

רותי דירקטור

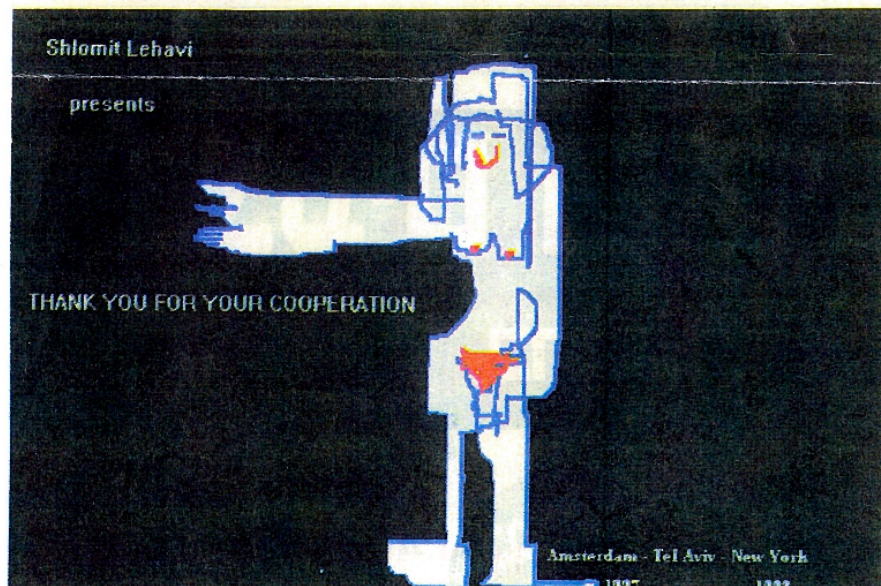
אמנות דואר

זה התחיל עם גלויות דואר ריקה שהגיעה אלי בערך לפני שנה. מלבד השם והכתובת שלי ו"דואר אוויר" בטוש שחור, לא היה שם כלום. או ליתר דיוק, בפינה השמאלית התחתונה היה כתוב בקטן 9/10, מה שיצר הבהיר שמדובר באמנות, כלומר בגלויה אחת ממוספרת מתוך סדרה של 10, ומכיוון שמדובר באמינות, ישר הבנתי את הרמז, שמרתי את הגלויה וחיכיתי לכאורה. מאז קיבלתי בדואר עשר גלויות, עם אותן אותיות טוש יפות, בתדירות של בערך פעם בחודש, כל אחת ממוספרת בסדרה של עשר. לא זכור לי הסדר המדויק, אבל באופן כללי הראשונות היו מינימליסטיות עד מאוד (וחתמת אדומה עגולה בפינה השמאלית).

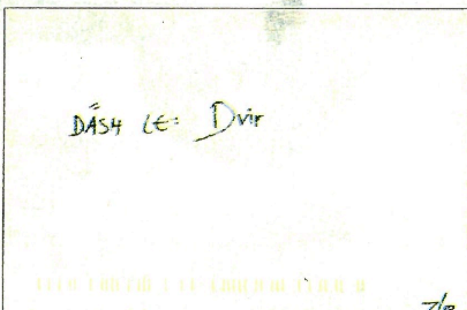
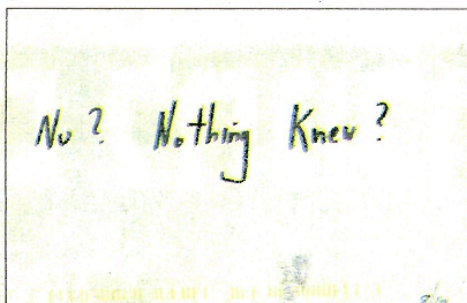
לית, מספר הסדרה בכתב ראי' ובהמשך הן הפכו למעט יותר קומוניקטיביות. על גלויה אחת נכתב, למשל: "nu? Nothing knew?" ועל אחרת, שהצחיקה אותי במיוחד, היה כתוב: "DASH LE: Dvir". לאחת האחרונות כבר היתה מצורפת סיכה אדומה, ממוספרת רת אף היא, ועליה כתוב: "plug and play". הסיכה הזאת – ממש אובייקט אמנות, יחסית לכלומיות הרזה שער בה – סימנה לי שהסוף קרב, ושהאמנות הולכת לבקוע בקרוב. בינתיים חקרתי מקרוב את החתומות שעל הבולים והתברר שכולן נשלחו מברוקלין, ניו יורק, מלבד הראשונה שנשלחה מאמסטרדם. בשלב מסוים נוספו האותיות SL כחתימה, ומיד התחלתי לשבור את הראש איזה אמן ישראלי שראשי התיבות של שמו תואמות את האותיות חי עכשיו בניו יורק ויכול לעמוד מאחורי הגלויות האלה – שהאמת, בינתיים, כבר די חזיתי להופעתן. סיגלית לנדאז אמנם התאימה להפליא לראשי התיבות, אבל לא לכל השאר. אז מי כן? הסיכה האדומה אכן בישרה את הסוף, והשבוע הגיעה בדואר הגלויה העשירית עם פתרון התעלומה: מעל רישום מחשב צבעוני של אשה בקווים כחולים ואדומים וכתובת "תודה על שיתוף הפעולה" היה כתוב: שלומית להבי. בפינה הימנית התחתונה היה כתוב "אמסטרדם"ל אביבניו יורק, 1997-1998". הגלויה האחרונה היתה ממוספרת 3 מתוך 10.

עד הורדת שורות אלה לדפוס, כמו שנהוג לומר, לא הצלחתי לדבר עם שלומית להבי בניו יורק. השאלה הראשונה שהייתי שואלת מעוררת סקרנות שאי אפשר לעמוד בפניה: מי הם עשרת הנמענים שאליהם נשלחו הגלויות? (תשובה אפשרית: אנשים מעולם האמנות). דברים שהייתי אומרת: אהבתי את האופן שבו לאט לאט נוצר הקשר ביני לבין אמן עולם שם, קשר לא אגרסיבי, שמצטבר בהדרגה. אהבתי את ההפתעה שבקבלת עוד גלויה ועוד גלויה. אהבתי את האופן שבו הגלויות האלה הפעילו אותי, והפעילו מערכת שלמה של הבחנות לגבי האופן שבו אנו מזהים אמנות. במינימום אמצעים היו שם כל אלה: הסדרה הממוספרת האקסקלוסיבית (עשר בלבד!), חתימת האמן שהופכת את הדבר – כל דבר, דבר כל-שהו – אוטומטית לבעל ערך ושווה שמירה ואספנות, החיבור בין כתיבה באנגלית ומלים בעברית, הריבוד המרומז על עולם האמנות הישראלי מדחוק, והצורך שלנו לתייק ולהגדיר: דואר אמנות? מחווה לשנות השישים? בקיצור, תודה לשלומית להבי על פרויקט דואר אמנות שהפך פעם בחודש את פתיחת תיבת הדואר לחוויה מענגת.

ועוד שאלה שהייתי שואלת: מותר לפרסם את הגלויות בעיתון? תשובה אפשרית: אמנות. ברגע שיש צאה מרשות האמן, ואפילו היא ממוענת למספר מסוים של אנשים, היא ברשות הכלל. מקווה שזאת התשובה שהייתי מקבלת.



להבי. זה התחיל בגלויות דואר ריקה



The Art of Mail - by Ruthi Direktor

It all began with an empty postcard that I received about a year ago. Apart from my name, address and the words "Air Mail" inscribed in black, there was nothing else, or to be precise, the lower corner stated in small print "9/10" which made it clear that this was art, that is to say one numbered postcard of a series of ten postcards, and since it is art, made as a hint of something, I kept the postcard and waited for what was to come. Since then, I have received ten postcards by mail, bearing the same nice inscriptions in a colored pen, at a frequency of about once a month, each numbered in a series of ten. I do not recall the exact order, but generally the early ones were the more minimalist (a red round stamp in the left corner and the serial number in mirror writing) and later on they became slightly more communicative. One postcard for example, quoted: "Nu? Nothing Knew?" (A word game in Hebrew) and another, which was especially amusing, quoted: "Da"sh Le: Dvir." One of the latter postcards enclosed with a red pin, also numbered, bearing the words "Plug and Play." This pin-- quite an object of art, as opposed to the minimalism until now--hinted that the end is near and that the art is about to hatch soon.

In the meantime, I have closely inspected the postal stamp on the cards and it became clear, that they were all sent from Brooklyn, New York, apart from the first one, which was mailed from Amsterdam. At a certain stage, the letters SL were added as a signature. I was puzzled to know which Israeli artist, whose initials match these letters and who now lives in New York, could be behind these postcards--the truth is that by then I was anxiously awaiting the next one. Indeed, Sigalit Landau perfectly matched the initials, but not the rest. So who does? The red pin heralded the end, as this week I received the tenth postcard with the solution to the mystery: On a colorful computerized sketch of a woman in blue and red lines and an address it was written "**Shlomit Lehavi** presents: Thank you for your cooperation." In the lower right hand corner it was written: "Amsterdam-Tel Aviv-New York, 1997-1998." The last postcard was numbered three out

of ten.

Until the publication of the newspaper, I did not receive a chance to speak to **Shlomit Lehavi** in New York. The first question that I would have asked her, as it evokes an irresistible curiosity in me: Who are the ten addresses to whom the postcards were sent? (A possible answer: People from the art world.) Things that I would have said: I admired the manner by which the connection between an anonymous artist and me evolved a non-aggressive connection, which built gradually. I was fond of the surprise upon the receipt of another postcard and yet another one. I loved the way these postcards made me involved, initiating a whole set of observations as the way we identify art. Everything was there with minimalist means: The exclusive numbered series (only ten), the signature of the artist--making everything whatever it is--valuable and worthy of collecting, the combination between writing in English and words in Hebrew, the hinted writing about the Israeli art world at a distance, and our need to file and define things; An artistic mail? A gesture to the 60's? In short, I would like to thank **Shlomit Lehavi** for the project. It has made a real pleasure out of opening my mailbox.

And another question that I might ask: May I publish the postcards in the newspaper? A possible answer: Art, as it leaves the artist, even if it is addressed to a certain number of people, is within the public domain. I hope this would be the answer.